Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (ósma izba w składzie powiększonym)

z dnia 13 listopada 2024 r.*

Skarga na bezczynność – Pomoc państwa – Wspólna polityka rybołówstwa – Finansowanie na rzecz armatorów dokonujących połowów przy użyciu włoków rozprzowych zelektryfikowanych – Skarga do Komisji – Dopuszczalność – Zajęcie stanowiska przez Komisję – Jasny i ostateczny charakter stanowiska – Kompetencja Komisji – Obowiązek działania

W sprawie T-141/23

Laurent Merlin, zamieszkały w Équihen-Plage (Francja), oraz pozostali skarżący, których nazwiska i nazwy są wymienione w załączniku[1], których reprezentowali F.-C. Laprévote, F. de Bure i T. Otmani, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali B. Stromsky, M. Abenhaïm i C. Perrin, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (ósma izba w składzie powiększonym),

w składzie: S. Papasavvas, prezes, A. Kornezov (sprawozdawca), G. De Baere, D. Petrlík i S. Kingston, sędziowie,

sekretarz: L. Ramette, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 maja 2024 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

[1] Wykaz pozostałych skarżących został załączony jedynie do wersji doręczonej stronom.

Wyrok

1 W skardze wniesionej na podstawie art. 265 TFUE skarżący, Laurent Merlin oraz inne osoby fizyczne i prawne, których nazwiska i nazwy wymieniono w załączniku, wnoszą do Sądu o stwierdzenie, że Komisja Europejska, po zbadaniu ich skarg do Komisji dotyczących domniemanej niezgodnej z prawem pomocy państwa przyznanej przez Królestwo Niderlandów armatorom prowadzącym połowy przy użyciu włoków rozprzowych zelektryfikowanych (zwane dalej „połowami elektrycznymi"), bezprawnie zaniechała wydania decyzji na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 TFUE (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Okoliczności powstania sporu

2 Skarżącymi jest 36 rybaków francuskich, niderlandzkich i Zjednoczonego Królestwa, a także stowarzyszenie europejskich rybaków małoskalowych Low Impact Fishers of Europe (LIFE), którzy prowadzą działalność połowową na wodach kanału La Manche i Morza Północnego.

3 W marcu 2021 r. skarżący, korzystając z formularza znajdującego się w załączniku IV do rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia 2015/1589 (Dz.U. 2004, L 140, s. 1), złożyli do Komisji skargi (zwane dalej „skargami do Komisji").

4 W skargach do Komisji skarżący podnieśli przede wszystkim, że władze niderlandzkie wydały upoważnienia do połowów z naruszeniem zasady, zgodnie z którą połowy elektryczne są dozwolone jedynie w granicach maksymalnie 5 % floty trawlerów do połowów włokami rozprzowymi na państwo członkowskie, przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 850/98 z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich (Dz.U. 1998, L 125, s. 1), zastąpionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1241 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie zachowania zasobów rybnych i ochrony ekosystemów morskich za pomocą środków technicznych, zmieniającym rozporządzenia Rady (WE) nr 1967/2006, (WE) nr 1224/2009 i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013, (UE) 2016/1139, (UE) 2018/973, (UE) 2019/472 i (UE) 2019/1022 oraz uchylającym rozporządzenia Rady (WE) nr 894/97, (WE) nr 850/98, (WE) nr 2549/2000, (WE) nr 254/2002, (WE) nr 812/2004 i (WE) nr 2187/2005 (Dz.U. 2019, L 198, s. 105) (zwanej dalej „zasadą 5 %").

5 Następnie w części skarg do Komisji, zatytułowanej „Niezgodne z prawem i z rynkiem wewnętrznym dotacje europejskie", skarżący podnieśli fakt, że od 2007 r. Królestwo Niderlandów przyznawało finansowanie niderlandzkim trawlerom do połowów włokami rozprzowymi prowadzącym połowy elektryczne z naruszeniem w szczególności zasady 5 % oraz przepisów regulujących funkcjonowanie Europejskiego Funduszu Rybackiego (EFR) i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (EFMR). Ich zdaniem wspomniane trawlery nie mogły zatem korzystać z tego finansowania z EFR i EFMR, w związku z czym finansowanie to należało uznać za pomoc państwa niezgodną z prawem i niezgodną z rynkiem wewnętrznym.

6 Wreszcie w części skarg do Komisji zatytułowanej „Pomoc państwa niezgodna z rynkiem wewnętrznym” skarżący poinformowali o istnieniu różnych środków pomocy przyznanych przez Królestwo Niderlandów na rzecz niderlandzkich trawlerów do połowów włokami rozprzowymi stosujących połowy elektryczne, które znacznie przekraczały mające zastosowanie progi de minimis i które w związku z tym należało uznać za pomoc państwa.

7 Pismem z dnia 16 kwietnia 2021 r. Dyrekcja Generalna (DG) ds. Konkurencji Komisji odpowiedziała skarżącym, stwierdzając, że ze skarg do Komisji wynika, iż finansowanie, o którym powiadomiono w tej skardze, wchodziło w zakres EFR lub EFMR oraz że jeżeli dany środek jest finansowany z EFR lub EFMR, przepisy regulujące funkcjonowanie tych funduszy mają pierwszeństwo przed przepisami o pomocy państwa. Zdaniem tej Dyrekcji Generalnej, ponieważ wspomniane skargi do Komisji dotyczyły kwestii związanych z przepisami regulującymi funkcjonowanie wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb), ich badanie powinno być kontynuowane zgodnie ze szczególnymi procedurami WPRyb, a nie zgodnie z przepisami o pomocy państwa. W tym celu DG ds. Konkurencji zasugerowała skarżącym skierowanie tych skarg do Komisji do właściwych służb Komisji, czyli do DG ds. Gospodarki Morskiej i Rybołówstwa.

8 Pismem z dnia 4 sierpnia 2021 r. skarżący podnieśli zasadniczo, że szczególne mechanizmy dotyczące EFR i EFMR nie wykluczają ani możliwości zastosowania przepisów o pomocy państwa, ani możliwości wniesienia skargi do Komisji na podstawie rozporządzenia 2015/1589. W tym względzie skarżący powołali się na art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie EFR (Dz.U. 2006, L 223, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie EFR”), mającego zastosowanie do okresu programowania 2007–2013, oraz na art. 8 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie EFMR oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011 (Dz.U. 2014, L 149, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie EFMR”), mającego zastosowanie do okresu programowania 2014–2020, zgodnie z którymi, zdaniem skarżących, finansowanie przyznane z naruszeniem rozporządzenia w sprawie EFR lub rozporządzenia w sprawie EFMR powinno być badane zgodnie z przepisami o pomocy państwa. W związku z tym do Komisji należało zidentyfikowanie instrumentów, za pomocą których przyznano finansowanie, czy to EFR, EFMR, czy też innych instrumentów, oraz ustalenie na tej podstawie, które z nich należy uznać za pomoc państwa, ze względu na to, że nie wchodzą one w zakres EFR lub EFMR.

9 Pismem z dnia 22 listopada 2021 r. DG ds. Konkurencji wskazała, przyznając, że Królestwo Niderlandów zezwoliło na dokonywanie połowów elektrycznych wbrew warunkom przewidzianym w rozporządzeniu nr 850/98, że nie można ustalić żadnego związku między finansowaniem dokonanym w ramach EFR i EFMR a rzeczonymi połowami. DG ds. Konkurencji doszła do wniosku, że nie dostrzega żadnego elementu potencjalnie niezgodnej z prawem pomocy państwa, który wymagałby bardziej szczegółowego badania.

10 Pismem z dnia 4 kwietnia 2022 r. skarżący przedstawili w siedmiu załącznikach dodatkowe informacje zawierające między innymi wykazy niderlandzkich trawlerów do połowów włokami rozprzowymi prowadzących połowy elektryczne, które skorzystały z finansowania z EFR i EFMR, zgodnie z różnymi dokumentami i wyciągami z plików dotyczących finansowania przyznanego w ramach tych funduszy. Powiadomili oni również o istnieniu finansowanego w całości przez

państwo niderlandzkie programu pomocy inwestycyjnej mającego na celu zapewnienie wyposażenia pięciu trawlerów do połowów włokami rozprzowymi prowadzących wspomniane połowy.

11 W piśmie z dnia 9 września 2022 r. DG ds. Konkurencji wskazała, że ponownie szczegółowo zbadała finansowanie niderlandzkich trawlerów do połowów włokami rozprzowymi prowadzących połowy elektryczne na podstawie dodatkowych informacji przekazanych przez skarżących w dniu 4 kwietnia 2022 r., że stwierdziła, iż nie doszło do naruszenia przepisów dotyczących EFR i EFMR oraz że na tej podstawie nie widzi żadnego elementu stanowiącego potencjalnie niezgodną z prawem pomoc państwa, który to element wymagałby bardziej szczegółowego zbadania.

12 Pismem z dnia 8 listopada 2022 r. skarżący zwrócili się do Komisji, zgodnie z art. 265 akapit drugi TFUE oraz z rozporządzeniem 2015/1589, a w szczególności z art. 4, 12 i 15 tego rozporządzenia, o wydanie w odpowiedzi na skargi do Komisji decyzji na podstawie art. 4 tego rozporządzenia (zwanej dalej „wezwaniem do działania").

13 Pismem z dnia 14 lutego 2023 r., zatytułowanym „Pisma poprzedzające zamknięcie sprawy skierowane do składających skargę do Komisji, informujące ich, że służby Komisji zamierzają umorzyć postępowanie w sprawie", Komisja poinformowała skarżących, że zakończyła badanie wniesionych do niej skarg.

14 W tym względzie, po pierwsze, Komisja wskazała, że nie zamierza zaproponować wszczęcia „postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodu nieprzestrzegania prawa Unii przez [Królestwo Niderlandów]". Po drugie, wskazała ona, że ponownie szczegółowo zbadała finansowanie niderlandzkich trawlerów do połowów włokami rozprzowymi prowadzących połowy elektryczne w świetle dodatkowych informacji przekazanych przez skarżących w dniu 4 kwietnia 2022 r. i stwierdziła brak naruszenia przepisów mających zastosowanie do EFR i EFMR. Na tej podstawie Komisja poinformowała skarżących o zamiarze umorzenia postępowania w sprawie, wzywając ich jednocześnie, w przypadku posiadania przez nich nowych informacji, które mogłyby mieć znaczenie dla ponownego zbadania sprawy, do skontaktowania się z nią w terminie czterech tygodni, po upływie którego sprawa może zostać umorzona.

Żądania stron

15 Skarżący wnoszą zasadniczo do Sądu o:

– stwierdzenie, że Komisja bezprawnie zaniechała wydania decyzji na podstawie rozporządzenia 2015/1589;

– nakazanie Komisji wydania w terminie dwóch miesięcy decyzji na podstawie tego rozporządzenia;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

16 Komisja wnosi do Sądu o:

– odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

– tytułem żądania ewentualnego, oddalenie skargi jako bezzasadnej;

– obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

17 Na poparcie skargi skarżący podnoszą, że zgodnie z art. 12 ust. 1 akapit drugi i art. 15 ust. 1 rozporządzenia 2015/1589 Komisja była zobowiązana, po pierwsze, do zbadania w rozsądnym terminie, w sposób kompletny i staranny, informacji, które skarżący przekazali jej w skargach do Komisji, a także w ramach późniejszej wymiany korespondencji, w której powiadomili o istnieniu różnych środków pomocy, a po drugie, do wydania ostatecznej decyzji na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4 tego rozporządzenia, jasno wyrażając swoje stanowisko w tym względzie.

18 W szczególności zdaniem skarżących Komisja niesłusznie uznała, że finansowanie przyznane w ramach EFR i EFMR niderlandzkim trawlerom do połowów włokami rozprzowymi prowadzącym połowy elektryczne jest wyłączone na podstawie art. 7 rozporządzenia w sprawie EFR i art. 8 rozporządzenia w sprawie EFMR z zakresu stosowania przepisów o pomocy państwa. Uważają one bowiem, że gdyby istniały wątpliwości co do tego, czy takie finansowanie zostało dokonane poza przepisami regulującymi funkcjonowanie wspomnianych funduszy lub z naruszeniem tych przepisów, należałoby je uznać za pomoc państwa, wobec czego Komisja byłaby zobowiązana do zbadania go na podstawie rozporządzenia 2015/1589.

19 Komisja podnosi przede wszystkim niedopuszczalność skargi zgodnie z art. 265 akapit drugi TFUE, w szczególności ze względu na to, że zanim została wniesiona niniejsza skarga zajęła stanowisko w przedmiocie złożonych do niej skarg. Posiłkowo kwestionuje ona zasadność wspomnianej skargi.

W przedmiocie dopuszczalności skargi

20 Komisja uważa, że w piśmie z dnia 14 lutego 2023 r. zajęła w sposób jasny i ostateczny stanowisko w przedmiocie wezwania do działania, w związku z czym niniejsza skarga jest niedopuszczalna. Zdaniem Komisji z łącznej lektury całej korespondencji, którą wymieniła ze skarżącymi, wynika w istocie, że uznała ona, iż nie ma kompetencji do wydania decyzji na podstawie rozporządzenia 2015/1589, ponieważ zgodnie z art. 42 TFUE, art. 7 rozporządzenia w sprawie EFR i art. 8 rozporządzenia w sprawie EFMR art. 107–109 TFUE nie mają zastosowania do płatności dokonywanych przez państwa członkowskie w ramach EFR lub EFMR.

21 Skarżący odpowiadają, po pierwsze, że w piśmie Komisji z dnia 14 lutego 2023 r. Komisja nie zajęła stanowiska w przedmiocie wezwania do działania. Ich zdaniem we wspomnianym piśmie Komisja nawet nie odniosła się do ich wniosku o wydanie decyzji na podstawie art. 4 rozporządzenia 2015/1589 i nie wskazała również, że uważa, że nie posiada kompetencji do wydania takiej decyzji. Po drugie, podnoszą oni, że nawet przy założeniu, iż pismo to należy rozumieć w ten sposób, że zawiera ono stanowisko Komisji w przedmiocie wspomnianego wezwania, stanowisko to nie zostało przyjęte w sposób jasny i ostateczny. Skarżący z jednej strony uważają, że Komisja, wskazując w omawianym piśmie, iż nie zamierza wszczynać „postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodu nieprzestrzegania prawa Unii przez [Królestwo Niderlandów]”, nie zajęła stanowiska w przedmiocie wniosku zawartego w tym wezwaniu, którego celem nie było wezwanie Komisji do wszczęcia takiego postępowania. Z drugiej strony twierdzą, że Komisja zredagowała omawiane pismo w sposób niejasny

i prospektywny, ponieważ ograniczyła się do wskazania, że „nie zamierza" nadać dalszego biegu skargom do Komisji, że ma „zamiar" umorzenia postępowania w sprawie i że wzywa ich „do skontaktowania się" z nią w przypadku posiadania „nowych informacji, które mogłyby mieć znaczenie dla ponownego zbadania sprawy", oraz że wobec braku tych informacji postępowanie w sprawie „może" zostać umorzone.

22 Zgodnie z orzecznictwem art. 265 TFUE odnosi się do zaniechania działania lub zajęcia stanowiska, a nie do wydania aktu innego niż ten, którego przyjęcie zainteresowany uznał za pożądane lub niezbędne (wyroki: z dnia 13 lipca 1971 r., Deutscher Komponistenverband/Komisja, 8/71, EU:C:1971:82, pkt 2; z dnia 24 listopada 1992 r., Buckl i in./Komisja, C-15/91 i C-108/91, EU:C:1992:454, pkt 17). Należy zatem uznać, że bezczynność instytucji nie ma miejsca nie tylko wtedy, gdy instytucja ta wydaje akt zadowalający dla strony skarżącej, lecz także wtedy, gdy odmawia ona wydania tego aktu i udziela odpowiedzi na skierowany do niej wniosek, wskazując powody, dla których uważa, że nie należy wydać tego aktu lub że nie ma ona kompetencji do jego wydania (postanowienia: z dnia 21 grudnia 2021 r., Finiconsult/Komisja, T-504/21, niepublikowane, EU:T:2021:948, pkt 6; z dnia 1 lutego 2023 r., NO/Komisja, T-708/21, niepublikowane, EU:T:2023:49, pkt 56).

23 W związku z tym przesłanki dopuszczalności skargi na bezczynność określone w art. 265 TFUE nie są spełnione, jeżeli instytucja wezwana do działania zajęła stanowisko w następstwie tego wezwania przed wniesieniem skargi, a wydanie aktu innego niż ten, którego przyjęcie zainteresowani uznali za pożądane lub niezbędne, takiego jak należycie uzasadniona odmowa działania w sposób zgodny z wezwaniem do działania, stanowi zajęcie stanowiska kładące kres bezczynności (zob. wyrok z dnia 24 marca 2022 r., Wagenknecht/Komisja, C-130/21 P, EU:C:2022:226, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

24 Ponadto zajęcie stanowiska w rozumieniu art. 265 akapit drugi TFUE powinno w sposób jednoznaczny i ostateczny określać stanowisko danej instytucji w przedmiocie wniosku strony skarżącej (wyrok z dnia 24 marca 2022 r., Wagenknecht/Komisja, C-130/21 P, EU:C:2022:226, pkt 33).

25 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że w odrębnych częściach skarg do Komisji skarżący powiadomili o istnieniu, po pierwsze, „niezgodnych z prawem i niezgodnych z rynkiem wewnętrznym dotacji europejskich" przyznanych niderlandzkim trawlerom do połowów włokami rozprzowymi prowadzącym połowy elektryczne w ramach EFR i EFMR, z naruszeniem w szczególności zasady 5 % (zwanych dalej „zakwestionowanym finansowaniem w ramach EFR i EFMR"), po drugie, „dotacji krajowych" na rzecz wspomnianych trawlerów, przyznanych przez Królestwo Niderlandów, które powinny zostać zakwalifikowane jako pomoc państwa (zwanych dalej „zakwestionowaną pomocą krajową").

26 Ponadto w piśmie z dnia 4 kwietnia 2022 r. skarżący przedstawili Komisji dodatkowe informacje dotyczące zarówno zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR, jak i zakwestionowanej pomocy krajowej.

27 W wezwaniu do działania skarżący, powołując się w szczególności na skargi do Komisji i informacje, które zostały do nich załączone, a także na dodatkowe informacje przekazane Komisji w piśmie z dnia 4 kwietnia 2022 r., w tym w siedmiu załącznikach do tego pisma, które ich zdaniem zawierały namacalne dowody istnienia pomocy państwa, zwrócili się do Komisji, zgodnie z art. 265 akapit drugi TFUE oraz z rozporządzeniem 2015/1589, a w szczególności z jego art. 4, 12 i 15, o wydanie decyzji na podstawie art. 4 tego rozporządzenia.

28 W tych okolicznościach należy zbadać, czy przed wniesieniem skargi Komisja zajęła w sposób jasny i ostateczny stanowisko w przedmiocie wszystkich środków zakwestionowanych w skargach do Komisji i w piśmie skarżących z dnia 4 kwietnia 2022 r., a mianowicie, po pierwsze, w przedmiocie zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR, a po drugie, w przedmiocie zakwestionowanej pomocy krajowej.

W przedmiocie zajęcia stanowiska w odniesieniu do zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR

29 W skargach do Komisji, jak również w późniejszej korespondencji z Komisją skarżący podnosili zasadniczo, że zakwestionowane finansowanie w ramach EFR i EFMR jest niezgodne z przepisami regulującymi funkcjonowanie tych funduszy, ponieważ zostało wypłacone z naruszeniem zasady 5 %, oraz że ze względu na tę niezgodność finansowanie to powinno zostać zakwalifikować jako pomoc państwa i powinno zostać zbadane na podstawie rozporządzenia 2015/1589. W wezwaniu do działania, powołując się w szczególności na wspomniane skargi do Komisji i na swoje pismo z dnia 4 kwietnia 2022 r., skarżący zwrócili się do Komisji o wydanie decyzji na podstawie art. 4 tego rozporządzenia.

30 W tym względzie Komisja wskazała zasadniczo w trakcie swojej wymiany korespondencji ze skarżącymi, że uważa, po pierwsze, że nie ma kompetencji, na podstawie rozporządzenia 2015/1589, do wydania decyzji dotyczącej zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR, a po drugie, że wspomniane finansowanie nie narusza przepisów dotyczących EFR i EFMR.

31 I tak w piśmie z dnia 16 kwietnia 2021 r. Komisja wskazała, że jej zdaniem przepisy mające zastosowanie w dziedzinie WPRyb, w szczególności przepisy dotyczące EFR i EFMR, mają pierwszeństwo przed przepisami dotyczącymi pomocy państwa, ponieważ rozporządzenia w sprawie EFR i EFMR przewidują szczególne mechanizmy kontroli, w ramach których państwa członkowskie są zobowiązane do odzyskania nienależnych płatności dokonanych w ramach tych funduszy, i że w związku z tym badanie zgodności zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR powinno być kontynuowane zgodnie ze szczególnymi procedurami przewidzianymi w tych rozporządzeniach, a nie zgodnie z procedurami mającymi zastosowanie w dziedzinie pomocy państwa.

32 Ponadto w pismach z dnia 22 listopada 2021 r. i 9 września 2022 r. Komisja przedstawiła powody, dla których jej zdaniem zakwestionowane finansowanie w ramach EFR i EFMR nie naruszało rozporządzeń w sprawie EFR i EFMR. Pismo z dnia 14 lutego 2023 r. powtarzało w tym względzie zasadniczo te same powody, które zostały przedstawione w piśmie z dnia 9 września 2022 r.

33 Prawdą jest, jak zauważają skarżący, że w piśmie z dnia 14 lutego 2023 r., rozpatrywanym odrębnie, Komisja nie odmówiła wyraźnie wydania decyzji na podstawie rozporządzenia 2015/1589 ani nie wskazała, że nie ma kompetencji do wydania takiej decyzji w odniesieniu do zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR.

34 Pismo z dnia 14 lutego 2023 r. należy jednak interpretować w świetle poprzedzającej je wymiany korespondencji. Po pierwsze bowiem, w piśmie tym Komisja odniosła się do swoich pism z dnia 22 listopada 2021 r. i z dnia 9 września 2022 r. Po drugie, z orzecznictwa wynika, że do celów weryfikacji istnienia stanowiska oraz jego jasnego i ostatecznego charakteru dozwolone jest uwzględnienie korespondencji pomiędzy skarżącymi a Komisją, która poprzedzała zajęcie

stanowiska (zob. podobnie postanowienia: z dnia 16 czerwca 2020 r., CJ/Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, C-634/19 P, niepublikowane, EU:C:2020:474, pkt 30, 31; z dnia 1 lutego 2023 r., NO/Komisja, T-708/21, niepublikowane, EU:T:2023:49, pkt 71, 72).

35 Tak więc w okolicznościach niniejszej sprawy należy uznać, że Komisja w piśmie z dnia 14 lutego 2023 r. zasadniczo potwierdziła swoje wcześniej jasno wyrażone stanowisko, zgodnie z którym, po pierwsze, nie miała ona kompetencji na podstawie rozporządzenia 2015/1589 do wydania decyzji dotyczącej zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR, a po drugie, wspomniane finansowanie nie naruszało przepisów dotyczących EFR i EFMR, oraz że na tej podstawie postanowiła zakończyć badanie złożonych do niej skarg, jak zapowiedziała to w tym samym piśmie.

36 Tymczasem zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 22 powyżej bezczynność danej instytucji nie ma miejsca, gdy odmawia ona wydania żądanej decyzji i udziela odpowiedzi na skierowany do niej wniosek, wskazując powody, dla których uważa, że nie ma kompetencji do jego wydania.

37 Okoliczność, że to zajęcie stanowiska nie satysfakcjonuje skarżących, jest w tym względzie bez znaczenia, ponieważ art. 265 TFUE dotyczy bezczynności z powodu zaniechania działania lub zajęcia stanowiska, a nie wydania aktu innego niż ten, którego przyjęcie strona ta uznała za pożądane lub niezbędne (zob. podobnie postanowienia: z dnia 13 grudnia 2000 r., Sodima/Komisja, C-44/00 P, EU:C:2000:686, pkt 83; z dnia 6 kwietnia 2017 r., Brancheforeningen for Regulerkraft i Danmark/Komisja, T-203/16, niepublikowane, EU:T:2017:279, pkt 22).

38 Podobnie podkreślany przez skarżących fakt, że w piśmie z dnia 14 lutego 2023 r. Komisja wskazała, iż nie zamierza zaproponować wszczęcia „postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodu nieprzestrzegania prawa Unii przez [Królestwo Niderlandów]”, podczas gdy w wezwaniu do działania skarżący nie zwrócili się do niej o to, nie ma znaczenia w niniejszej sprawie, ponieważ Komisja w innych fragmentach tego pisma w związku z poprzedzającą je wymianą informacji zajęła jasne stanowisko w przedmiocie wniosku o przyjęcie decyzji na podstawie rozporządzenia 2015/1589 w odniesieniu do zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR.

39 Wynika z tego, że przed wniesieniem skargi Komisja zajęła stanowisko w rozumieniu art. 265 TFUE w przedmiocie zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR.

40 Argumenty skarżących zmierzające do wykazania, że omawiane stanowisko nie było jasne i ostateczne, również należy oddalić.

41 Co się tyczy jasnego charakteru rozpatrywanego stanowiska, z pkt 7, 31 i 35 powyżej wynika bowiem, że Komisja wyraźnie wskazała, iż nie uważa, że ma kompetencję do wydania decyzji na podstawie rozporządzenia 2015/1589 w odniesieniu do zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR. Ponadto należy zauważyć, że skarżący dobrze zrozumieli, jak wynika z ich pisma z dnia 4 sierpnia 2021 r., że Komisja uznała, że nie posiada kompetencji do wydania takiej decyzji. Świadczy o tym fakt, że przedmiotem tego pisma był „[b]rak kompetencji w odniesieniu do skarg do Komisji złożonych w marcu 2021 r. w sprawie pomocy niezgodnej z prawem lub pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem na rzecz połowów włokami zelektryfikowanymi”, oraz fakt, że w tym samym piśmie skarżący przedstawili powody, dla których uznają, iż stanowisko wyrażone w ten sposób przez Komisję było błędne. W związku z tym nie można kwestionować jasności stanowiska Komisji.

42 Co się tyczy ostatecznego charakteru rozpatrywanego stanowiska, prawdą jest, jak wskazują skarżący, że w piśmie z dnia 14 lutego 2023 r. Komisja poinformowała ich o swoim „zamiarze" umorzenia postępowania w sprawie i wezwała skarżących do przekazania jej „nowych informacji, które mogłyby mieć znaczenie dla ponownego zbadania [ich] sprawy", gdyż w przeciwnym razie postępowanie w sprawie „może" zostać umorzone.

43 Niemniej jednak w piśmie z dnia 14 lutego 2023 r. Komisja wskazała, że zakończyła badanie złożonych do niej skarg. Wynika stąd zatem, że Komisja wyrobiła sobie ostateczną opinię na temat zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR.

44 W związku z tym sam fakt, że Komisja dała skarżącym ostatnią okazję do przedstawienia – o ile nimi dysponowali – nowych informacji mogących uzasadniać „ponowne zbadanie" sprawy, nie podważa powyższego, ponieważ Komisja jasno wskazała w piśmie z dnia 14 lutego 2023 r., że zakończyła badanie skarg i przedstawiła swoją ostateczną analizę w odniesieniu do finansowania zgłoszonego w ramach EFR i EFMR.

45 Zgodnie bowiem z orzecznictwem wskazanie w piśmie Komisji, że skarżąca została poproszona o uznanie wymiany korespondencji z Komisją za zakończoną „z zastrzeżeniem nowych okoliczności", nie pozbawia samo w sobie jasnego i ostatecznego charakteru stanowiska wyrażonego przez Komisję (zob. podobnie wyrok z dnia 30 września 2003 r., Fiocchi munizioni/Komisja, T-26/01, EU:T:2003:248, pkt 76, 78).

46 Ponadto w każdym razie bezsporne jest, że po otrzymaniu pisma z dnia 14 lutego 2023 r. skarżący nie dostarczyli Komisji żadnej nowej informacji, a zatem nie mogli spodziewać się, że Komisja w jakikolwiek sposób ponownie rozważy swoje stanowisko.

47 W tych okolicznościach należy oddalić argumenty skarżących zmierzające do podważenia ostatecznego charakteru stanowiska Komisji w przedmiocie zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR.

48 W związku z tym należy uznać, że pismo z dnia 14 lutego 2023 r., niezależnie od tego, czy jest zasadne, należy uznać za określające w sposób jasny i ostateczny stanowisko Komisji w odniesieniu do zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR w odpowiedzi na wezwanie do działania.

49 W związku z tym skargę na bezczynność należy uznać za niedopuszczalną w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia bezczynności Komisji w odniesieniu do zaniechania wydania decyzji przez tę instytucję na podstawie rozporządzenia 2015/1589 w przedmiocie zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR.

W przedmiocie zajęcia stanowiska w odniesieniu do zakwestionowanej pomocy krajowej

50 Jak wskazano w pkt 6 i 25 powyżej, oprócz zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR skarżący, w odrębnej części skarg do Komisji, zwrócili się również do Komisji w kwestii istnienia kilku rodzajów zakwestionowanej pomocy krajowej. W tym względzie wyliczyli oni pięć środków pomocy przyznanych przez władze niderlandzkie, których kwota wynosiła ich zdaniem od 880 000 EUR do 74 mln EUR, i odesłali do różnych źródeł, które również ich zdaniem potwierdzają istnienie tych środków.

51 W piśmie z dnia 16 kwietnia 2021 r. Komisja wskazała, że ze złożonych do niej skarg wynika, iż zakwestionowane środki wchodzą „w zakres [FEP] lub [EFMR]”. W ten sposób Komisja, jak zresztą potwierdziła to na rozprawie, zinterpretowała te złożone do niej skargi jako dotyczące wyłącznie zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR.

52 Czyniąc to, Komisja dokonała jednakże częściowej lektury złożonych do niej skarg, a tym samym w piśmie z dnia 16 kwietnia 2021 r. nie wypowiedziała się na temat tej części wspomnianych skarg, która dotyczyła zakwestionowanej pomocy krajowej.

53 Następnie w piśmie z dnia 4 sierpnia 2021 r. skarżący podnieśli w szczególności, że do Komisji należało określenie instrumentów, za pomocą których przyznano przedmiotowe finansowanie „czy to w ramach EFR i EFMR, czy też innych instrumentów”, ustalenie na tej podstawie, które z nich należy uznać za pomoc państwa, ponieważ nie wchodzą one w zakres EFR lub EFMR, oraz zbadanie ich zgodności z rynkiem wewnętrznym.

54 Podobnie w piśmie z dnia 4 kwietnia 2022 r. skarżący przedstawili dodatkowe informacje wskazujące w pkt VI tego pisma na istnienie finansowanego w całości przez państwo niderlandzkie programu pomocy inwestycyjnej w celu wyposażenia pięciu statków w zelektryfikowany włok rozprzowy. W tym względzie nawiązali oni do pisma ministra spraw gospodarczych, rolnictwa i innowacji z dnia 25 maja 2011 r. skierowanego do przewodniczącego izby niższej Stanów Generalnych Królestwa Niderlandów, z którego wynika, że władze niderlandzkie uznały, iż rozporządzenie w sprawie EFR nie zezwala na przyznanie finansowania inwestycji we włoki zelektryfikowane i że z tego powodu wspomniany program został w całości sfinansowany z pomocy państwa. Pismo to zostało załączone jako załącznik VI do pisma skarżących z dnia 4 kwietnia 2022 r.

55 Wreszcie w wezwaniu do działania skarżący odesłali konkretnie do informacji zawartych w skargach do Komisji oraz do różnych innych dowodów przekazanych Komisji w piśmie z dnia 4 kwietnia 2022 r. i siedmiu załącznikach do tego pisma, które ich zdaniem stanowiły namacalne dowody na istnienie pomocy państwa. Tymczasem, jak wynika z pkt 50 i 54 powyżej, wśród tych informacji i tych dowodów znajdowała się zakwestionowana pomoc krajowa. Wezwanie to dotyczyło zatem wyraźnie wszystkich środków zakwestionowanych we wspomnianych skargach do Komisji i w tym piśmie, w tym zakwestionowanej pomocy krajowej.

56 Tymczasem w piśmie z dnia 9 września 2022 r., które zostało przedstawione w odpowiedzi na dodatkowe informacje przekazane przez skarżących w dniu 4 kwietnia 2022 r., oraz w piśmie z dnia 14 lutego 2023 r., które zostało wystosowane w odpowiedzi na wezwanie do działania, Komisja ani nie wspomniała o zakwestionowanej pomocy krajowej, ani nie wyraziła opinii w tym względzie.

57 Chociaż bowiem Komisja wskazała w pismach z dnia 9 września 2022 r. i z dnia 14 lutego 2023 r., że „ponownie zbadała szczegółowo finansowanie statków niderlandzkich na podstawie informacji przekazanych [przez skarżących] w dniu 4 kwietnia 2022 r.”, to ograniczyła się do przeanalizowania przepisów mających zastosowanie do EFR i EFMR, mimo że zakwestionowana pomoc krajowa została przyznana, zdaniem skarżących, poza tymi funduszami i została sfinansowana w całości przez państwo niderlandzkie. Tak więc rozumowanie przedstawione przez Komisję w tych pismach nie dotyczyło zakwestionowanej pomocy krajowej.

58 Należy zatem stwierdzić, że ani w piśmie z dnia 14 lutego 2023 r., ani we wcześniejszej korespondencji ze skarżącymi Komisja nie zajęła stanowiska w przedmiocie zakwestionowanej pomocy krajowej. Jeżeli zaś instytucja wezwana do działania zajmuje stanowisko w przedmiocie jednej części wezwania do działania i nie zajmuje stanowiska wobec innej jego części, skarga jest dopuszczalna w odniesieniu do tej ostatniej części (zob. podobnie wyrok z dnia 24 stycznia 1995 r., Ladbroke Racing/Komisja, T-74/92, EU:T:1995:10, pkt 54–63).

59 W odpowiedzi na środek organizacji postępowania i na rozprawie Komisja podniosła, że pomoc przyznana przez Królestwo Niderlandów na rzecz pięciu trawlerów do połowów włokami rozprzowymi w celu sfinansowania ich wyposażenia w włoki zelektryfikowane, która została podniesiona w skargach do Komisji oraz w piśmie skarżących z dnia 4 kwietnia 2022 r., była w rzeczywistości objęta istniejącym systemem pomocy SA.24076 N/2007 – Niderlandy – Pomoc na inwestycje w narzędzia połowowe wykorzystujące włoki rozprzowe zelektryfikowane, zatwierdzona decyzją z dnia 17 marca 2008 r. (Dz.U. 2008, C 246, s. 1).

60 Należy jednak stwierdzić, że – jak zresztą przyznała Komisja na rozprawie – w żadnym momencie nie wskazała ona w trakcie swojej wymiany korespondencji ze skarżącymi, że uważa, iż pomoc, o której mowa w pkt 59 powyżej, jest w rzeczywistości pomocą istniejącą, która została już zatwierdzona, i że z tego względu nie zamierza ona wydawać decyzji na podstawie rozporządzenia 2015/1589. Przeciwnie, jak Komisja potwierdziła w odpowiedzi na środek organizacji postępowania, uznała ona, że przedmiot skarg do Komisji dotyczył wyłącznie zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR, a nie zakwestionowanej pomocy krajowej, która zdaniem skarżących została jednak przyznana poza tymi ramami. Otóż, jak wynika z pkt 6, 26 i 51–53 powyżej, stanowisko to wynikało z częściowej lektury tych skarg, w wyniku czego Komisja nie zbadała części zakwestionowanych środków.

61 Ponadto, i w każdym wypadku, pomoc, o której mowa w pkt 59 powyżej, jest tylko jedną z form pomocy krajowej, o której wspomniano w skargach do Komisji, wobec czego argument Komisji, przedstawiony po raz pierwszy w toku postępowania, dotyczy tylko jednej z nich.

62 Nie można również uwzględnić podniesionego posiłkowo argumentu Komisji, zgodnie z którym jej pismo z dnia 14 lutego 2023 r. należy uznać za pismo „poprzedzające zamknięcie sprawy" skierowane do skarżących na podstawie art. 24 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia 2015/1589 i stanowi jednoznaczne i ostateczne stanowisko w rozumieniu art. 265 TFUE.

63 Należy bowiem stwierdzić, po pierwsze, że w piśmie z dnia 14 lutego 2023 r. Komisja nie oparła się na art. 24 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia 2015/1589.

64 Po drugie, Komisja nie może jednocześnie twierdzić, że nie miała kompetencji do wydania decyzji na podstawie rozporządzenia 2015/1589 w odpowiedzi na złożone do niej skargi, jako i posiłkowo, że jej pismo z dnia 14 lutego 2023 r. należy jednak uznać za pismo oparte na art. 24 ust. 2 akapit drugi tego rozporządzenia.

65 Wreszcie okoliczność, że w piśmie z dnia 14 lutego 2023 r. Komisja wskazała, iż zakończyła badanie skarg do Komisji i że zamierza umorzyć postępowanie w sprawie, nie oznacza, że zajęła ona stanowisko w przedmiocie wszystkich środków zakwestionowanych w tych skargach oraz w piśmie skarżących z dnia 4 kwietnia 2022 r. jeśli chodzi o zakwestionowaną pomoc krajową. Komisja nie wspomniała bowiem w żadnym momencie w trakcie swojej obfitej wymiany korespondencji ze skarżącymi – a tym bardziej nie przeanalizowała – zakwestionowanej pomocy krajowej. Przeciwnie, całość rozważań, które przedstawiła w korespondencji ze skarżącymi,

dotyczyła zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR. Tymczasem takie rozważania nie mają związku z zakwestionowaną pomocą krajową, która – zdaniem skarżących – została przyznana poza wspomnianymi funduszami i została sfinansowana w całości przez państwo niderlandzkie. W związku z tym z powyższych rozważań nie można wywieść jakiegokolwiek stanowiska Komisji w tym względzie.

66 Wynika z tego, że w odniesieniu do zakwestionowanej pomocy krajowej Komisja nie zajęła jasnego i ostatecznego stanowiska w rozumieniu art. 265 TFUE w przedmiocie wezwania do działania.

67 W związku z tym skargę należy uznać za dopuszczalną w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia bezczynności Komisji dotyczącej zaniechania przez tę instytucję działania na podstawie rozporządzenia 2015/1589 w odniesieniu do zakwestionowanej pomocy krajowej.

Co do istoty

68 W celu rozstrzygnięcia w przedmiocie zasadności żądania stwierdzenia bezczynności należy zbadać, czy w chwili wezwania Komisji do działania w rozumieniu art. 265 TFUE spoczywał na niej obowiązek działania (zob. wyrok z dnia 21 grudnia 2022 r., Ekobulkos/Komisja, T-702/21, EU:T:2022:842, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

69 W dziedzinie pomocy państwa sytuacje, w których Komisja jest zobowiązana do podjęcia działania w przedmiocie pomocy przyznanej niezgodnie z prawem, są uregulowane w rozporządzeniu 2015/1589 (wyrok z dnia 21 grudnia 2022 r., Ekobulkos/Komisja, T-702/21, EU:T:2022:842, pkt 28).

70 Artykuł 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia 2015/1589 stanowi w szczególności, że Komisja bada bez zbędnej zwłoki wszelkie skargi złożone przez zainteresowaną stronę zgodnie z art. 24 ust. 2 tego rozporządzenia. Przepis ten, który dotyczy praw zainteresowanych stron, przewiduje w szczególności, że jeżeli okoliczności faktyczne i prawne przedstawione przez zainteresowaną stronę nie stanowią wystarczającej podstawy, by wykazać – na podstawie badania prima facie – istnienia pomocy niezgodnej z prawem lub pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem, Komisja informuje o tym zainteresowaną stronę i wzywa ją do przekazania uwag w wyznaczonym terminie, który zwykle nie przekracza miesiąca. Jeżeli zainteresowana strona nie przekaże swoich uwag w wyznaczonym terminie, skargę uznaje się za wycofaną (wyrok z dnia 21 grudnia 2022 r., Ekobulkos/Komisja, T-702/21, EU:T:2022:842, pkt 29).

71 Artykuł 15 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia 2015/1589 przewiduje, że badanie pomocy, która mogła być niezgodna z prawem, prowadzi do wydania decyzji na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4 tego rozporządzenia, zgodnie z którym Komisja bada zgłoszenie bezzwłocznie po jego otrzymaniu i wydaje decyzję stwierdzającą, że dany środek nie stanowi pomocy, albo decyzję o niewnoszeniu zastrzeżeń, jeżeli dany środek nie budzi wątpliwości co do jego zgodności z rynkiem wewnętrznym, albo decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, jeżeli środek ten budzi wątpliwości co do jego zgodności z rynkiem wewnętrznym (wyrok z dnia 21 grudnia 2022 r., Ekobulkos/Komisja, T-702/21, EU:T:2022:842, pkt 30).

72 Należy zatem zbadać, czy w niniejszej sprawie do Komisji wpłynęła skarga lub czy Komisja była w posiadaniu informacji dotyczących, która miała być przyznana bezprawnie lub niezgodna z rynkiem wewnętrznym, co powinno było skutkować podjęciem jednego z działań lub wydaniem decyzji na podstawie art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia 2015/1589 lub art. 15 ust. 1 zdanie

pierwsze tego rozporządzenia (zob. podobnie wyroki: z dnia 29 września 2011 r., Ryanair/Komisja, T-442/07, niepublikowany, EU:T:2011:547, pkt 37; z dnia 21 grudnia 2022 r., Ekobulkos/Komisja, T-702/21, EU:T:2022:842, pkt 31).

73 W niniejszym przypadku, jak stwierdzono w pkt 3–6 powyżej, do Komisji wpłynęły skargi złożone przy użyciu formularza zawartego w załączniku IV do rozporządzenia nr 794/2004, które dotyczyły między innymi szeregu zakwestionowanych środków pomocy krajowej. Ponadto, jak wskazano w pkt 10 powyżej, skarżący przedstawili dodatkowe informacje w piśmie z dnia 4 kwietnia 2022 r.

74 Należy uściślić w tym względzie, że Komisja nie kwestionuje tego, iż miała kompetencję do zbadania na podstawie rozporządzenia 2015/1589, czy zakwestionowana pomoc krajowa stanowiła pomoc państwa, a także, w stosownym wypadku, jej zgodność z prawem i jej zgodność z rynkiem wewnętrznym. Podobnie, gdyby w trakcie tego badania Komisja miała w danym wypadku uznać, że pomoc ta lub niektóre z form tej pomocy stanowią pomoc istniejącą w rozumieniu art. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia, była ona zobowiązana do poinformowania o tym skarżących, wskazując zgodnie z art. 24 ust. 2 tego rozporządzenia, że z tego powodu okoliczności faktyczne i prawne, na które skarżący się powołują, nie stanowią wystarczającej podstawy, by wykazać, na podstawie badania prima facie, istnienie pomocy niezgodnej z prawem lub pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem.

75 W związku z tym, ponieważ do Komisji zostały prawidłowo wniesione skargi informujące ją o istnieniu domniemanej pomocy niezgodnej z prawem lub pomocy świadczonej jakoby niezgodnie z przeznaczeniem, Komisja była zobowiązana do działania zgodnie z art. 12 ust. 1 akapit drugi, art. 15 ust. 1 i art. 24 ust. 2 rozporządzenia 2015/1589. Otóż badanie to powinno było doprowadzić Komisję do podjęcia jednego z działań przewidzianych w wyżej wymienionych przepisach lub do wydania decyzji na ich podstawie (zob. podobnie wyrok z dnia 29 września 2011 r., Ryanair/Komisja, T-442/07, niepublikowany, EU:T:2011:547, pkt 67).

76 Ponieważ jednak w odniesieniu do zakwestionowanej pomocy krajowej Komisja nie podjęła żadnego działania ani tym bardziej nie wydała decyzji na podstawie rozporządzenia 2015/1589, mimo że była do tego zobowiązana, po upływie terminu dwóch miesięcy od wezwania do działania Komisja znalazła się w stanie bezczynności.

77 Wynika stąd, że zastrzeżenia skarżących zmierzające do wykazania, iż Komisja uchybiła ciążącemu na niej obowiązkowi działania na podstawie rozporządzenia 2015/1589, są zasadne w odniesieniu do zakwestionowanej pomocy krajowej.

78 Z całości powyższych rozważań wynika, że skargę należy odrzucić jako niedopuszczalną w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia bezczynności Komisji w odniesieniu do zakwestionowanego finansowania w ramach EFR i EFMR, oraz uwzględnić ją w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia bezczynności Komisji w odniesieniu do zakwestionowanej pomocy krajowej.

79 Wreszcie, co się tyczy drugiego żądania skarżących, w którym wnoszą oni do Sądu o nakazanie Komisji wydania w terminie dwóch miesięcy decyzji na podstawie rozporządzenia 2015/1589, należy przypomnieć, że w skargach opartych na art. 263 i 265 TFUE sąd Unii Europejskiej nie jest właściwy do wydawania nakazów wobec instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii. Do danej instytucji należy bowiem podjęcie środków, które zapewnią wykonanie wydanego wyroku, zarówno w ramach skargi o stwierdzenie nieważności, jak i w ramach skargi na bezczynność

(zob. postanowienia: z dnia 9 lipca 2012 r., Pigui/Komisja, T-382/11, niepublikowane, EU:T:2012:350, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 13 kwietnia 2022 r., Alauzun i in./Komisja, T-695/21, niepublikowane, EU:T:2022:233, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo). W związku z tym drugie żądanie skarżących należy odrzucić ze względu na brak właściwości Sądu do jego rozpoznania.

W przedmiocie kosztów

80 Zgodnie z art. 134 § 3 regulaminu postępowania Sądu w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron Sąd może orzec o podziale kosztów lub rozstrzygnąć, że każda ze stron pokrywa własne koszty.

81 Ponieważ w niniejszej sprawie żądania każdej ze stron zostały uwzględnione tylko częściowo, Sąd uważa, że słuszna ocena okoliczności sprawy wymaga, by każda z nich pokryła własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) **Komisja Europejska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 TFUE, powstrzymując się od działania na podstawie tego rozporządzenia w odniesieniu do domniemanej pomocy państwa, o której mowa w pkt 6 lit. a) skarg do Komisji złożonych przez skarżących, zatytułowanym „Pomoc państwa niezgodna z rynkiem wewnętrznym”, oraz w pkt VI pisma skarżących z dnia 4 kwietnia 2022 r.**

2) **W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**

3) **Każda ze stron pokrywa swoje własne koszty.**

Papasavvas Kornezov De Baere

Petrlík Kingston

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 listopada 2024 r.

Podpisy